

[Aksel Larsen.]

var — jeg ved ikke, om det er parlamentærisk tilladeligt at sige det — ligefrem haarrejsende, men det var noget i den Retning. Man gjorde det med en Begrundelse, som muligvis kunde anerkendes af Professorer i Nationaløkonomi, men bestemt ikke af dem, der har lært Regning i Folkeskolen. Man gjorde det med en Begrundelse, jeg overhovedet ikke kan se er nogen Begrundelse. Men man kom og sagde, at paa Grundlag af nogle mærkværdige Tal har Rugbrødsfabrikanterne et billigt Krav paa at faa Erstatning for det Tab, de hævder at de ellers vilde lide. Man fandt en følgagtig Rigsdag, og ved Flertalsbeslutning blev en saadan Erstatning til Rugbrødsfabrikanterne vedtaget paa Befolkningens Bekostning.

Nu drejer det sig om Landbruget, og man siger ligesom for 3 Maaneder siden: Landbrugets Udøvere lider Tab paa Grund af de ydre Forhold og Regeringens Politik og har derfor et billigt Krav paa at faa dette Tab erstattet, i dette Tilfælde med ca. 12 Mill. Kr. kontant udbetalt i Løbet af 2 Maaneder.

Med Hensyn til Berettigelsen af Erstatning i dette specielle Tilfælde henviser jeg, som sagt, til, hvad jeg har sagt ved tidligere Lejlighed, men jeg rejser paa ny Spørgsmaalet: Hvad saa med Erstatning til andre Mennesker, der lider Tab? Hvad med Erstatning til dem, der skal betale de forøgede Brødpriiser? Hvad med Erstatning til alle dem, hvis Indtægter er mindre købekraftige som Følge af de Prisstigninger, de udsættes for takket være Regeringens Foranstaltninger? Hvad saa med Erstatning til alle de Arbejdere, som takket være dels de ydre Forhold, dels Manglerne ved det kapitalistiske Samfundssystem, dels Regeringens fejlagtige Politik kastes ud i Arbejdsløshed? De havde naturligvis et billigt Krav paa at være beskæftigede og have en ordentlig Indkomst hele Aaret igennem, men de bliver gjort arbejdsløse, og hvorfor vil man saa ikke give dem Erstatning? Med hvad Begrundelse siger man, at Erstatning er noget, Samfundet har Pligt til at yde f. Eks. til Rugbrødsfabrikanterne eller Skibsrederne eller i dette Tilfælde til Landbrugerne, naar man, hvor det gælder Arbejderne og de arbejdsløse, siger: Nej, de skal

ikke have nogen som helst Ret til Erstatning?

Jeg ønsker at fremhæve dette saa stærkt som vel muligt ved denne Lejlighed, fordi Arbejdsløsheden er saa stor, og fordi vi om et Par Dage vil blive stillet over for det Pristal, som Regeringens Organer har regnet ud, og som, hvordan det end er, og hvordan det end er blevet til, dog formentlig vil vise, at der er sket en ikke ringe Stigning i Leveomkostningerne herhjemme, hvilket naturligvis ikke blot rammer Velhaverne og ikke blot rammer dem, der staar i Arbejde og kun faar en yderst nødtørfdig Regulering af deres Lønninger, men ogsaa i allerhøjeste Grad rammer f. Eks. de arbejdsløse og Alders- og Invaliderentyderne. Jeg har ikke hørt noget om, at man har Planer om at hjælpe disse Mennesker, men vi faar jo nu gennem Behandlingen af dette Lovforslag praktisk demonstreret, at Regering og Rigsdag kan arbejde hurtigt. Vi bør haabe, at man, naar Pristallet foreligger, bliver i Stand til at arbejde — ikke nogenlunde lige saa hurtigt, men skal vi være fredsommelige og sige blot ikke alt for langsomt, naar det drejer sig om at overveje og gennemføre Foranstaltninger til Hjælp for de fattigste her i Samfundet, hvis Ret til at faa Erstatning for de Tab, Samfundet bebyrder dem med, man ikke vil anerkende.

Jeg tillader mig at gøre opmærksom paa, at saadan som Tilstanden er i Folketinget i Dag, til Dels naturligvis foraarsaget af de manglende Overfartsmuligheder ved Store Bælt, vil jeg formode, at vi kunde have forhindret denne første Behandling. Vi udnyttede ikke Forretningsordenen til det, selv om vi kunde have gjort det og var i vor gode Ret til det. Vi gjorde det ikke, til Trods for at den Maade, hvorpaa man udnytter den samme Forretningsorden mod os til i Maanedesvis at gemme vore Forslag i den højtærede Formands Skrivebordskuffe, egentlig kunde fristes til det. Men jeg vil i alt Fald gøre opmærksom paa — for man kan lige saa godt være klar over det paa Forhaand —, at vi vil ikke forpligte os til fortsat at være lige saa fredsommelige, og hvorvidt vi vil være det i Fremtiden, vil altsaa afhænge af den Stilling, Regering og Rigsdag indtager til Spørgsmaalet om, hvad der skal ske med de arbejdsløse og